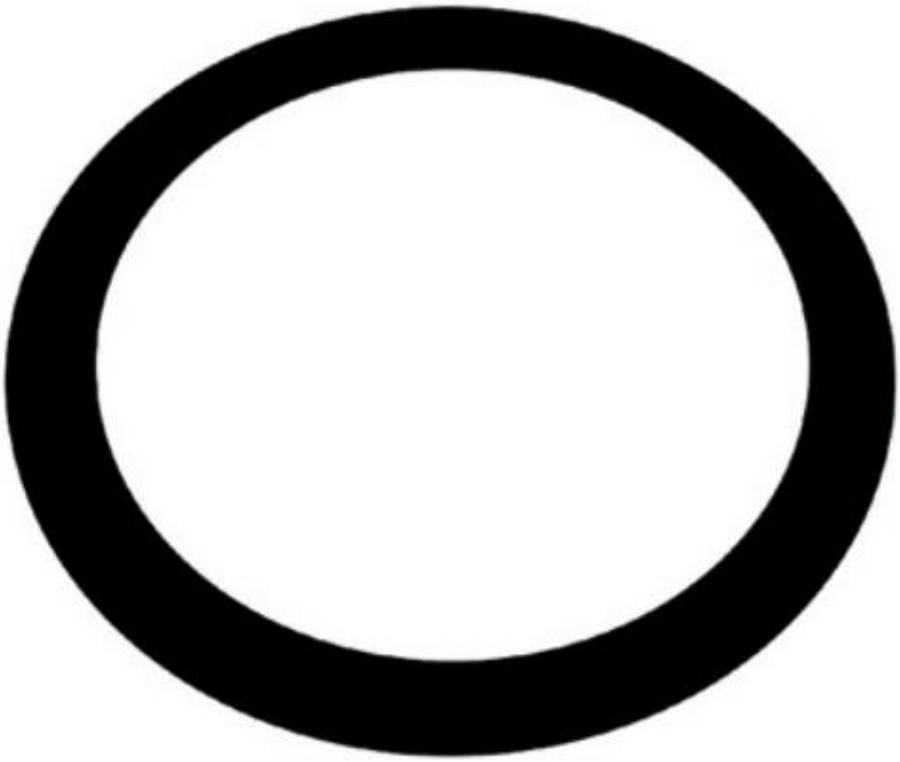

珠研磨師

CLUBKRANT SHU KEN MA SHI

2016-2

verslag van de 42e stage van **Jaap Smaal**

interview met nieuw lid: **welkom Ophelia**

de geschiedenis van Japan: deel één

Stijn: **sensei** op een **kinderfeestje**

Rob legt **een paar dingen** uit

Uit de boeken doen

Wanneer je een karate-seminar bezoekt, zoals die van Jaap Smaal, ga je erheen om de verbondenheid en de verbroedering met andere dojo's en karateka te beleven. Maar natuurlijk ook om te zien wat voor geweldig niveau haalbaar is binnen het shotokan, zoals het niveau van sensei Jaap, dat onlangs wederom bevestigd is, hij behaalde namelijk de 8e dan! Maar je gaat ook naar zo'n seminar om nieuwe dingen te leren. Je verrijkt je geest met nieuwe inzichten, nieuwe energie. Je opent een boek, met het verhaal van een jarenlang dag-in dag-uit trainende *sensei*, die zijn verhaal wilt delen met jou, de relatief gezien net begonnen enthousiasteling. Wat een verademing, dat dit allemaal mogelijk is, en dat mensen zo mooi met elkaar omgaan binnen die wereld. Binnen de karate-dojo.

Over boeken gesproken. De vele anekdotes en verhalen die bij Shu Ken Ma Shi overgedragen worden, daar kun je mooie boeken mee vol schrijven. Een klein toepasselijk stukje uit 'de ontdekking van de hemel' van Harry Mulisch:
'Terwijl hij in de hal de trap op ging, overwoog hij dat er toch altijd nog meer van de wereld was te weten dan hij wist. Natuurlijk kon je niet alles weten, en dat was ook nergens voor nodig, maar een boel mensen wisten vermoedelijk niet eens wat er allemaal te weten was. Die leefden en gingen dood zonder dat iemand hun ooit had verteld, dat er ook nog dit of dat te weten viel wat zij misschien graag hadden geweten. Alleen, als je eenmaal dood was, wat maakte het dan nog uit? Dan had je net zo goed niet geboren kunnen zijn geweest. De meeste mensen wilden trouwens misschien helemaal niks weten. Die wilden alleen maar heel rijk worden, of veel eten, of naar voetballen kijken en dat soort dingen. Of elkaar zoenen.'

Omdat karateka's over het algemeen zeer geïnteresseerd zijn in de herkomst van karate, en niet alleen in voetbal en rijk worden, zal in deze clubkrant en daaropvolgende edities, de geschiedenis van het karate in detail uitgelegd worden. De geschiedenis van het shotokan karate, zoals Frans deze het meest aanneembaar vindt. Jullie redacteur gaat het druk krijgen met een historisch onderzoek, maar doet dat met veel plezier. Ik weet zeker dat deze clubkrant, nu met wat historische diepgang, niet teleur zal stellen. Ik kan je wel zeggen, ik heb in ieder geval veel plezier beleeft bij het samenstellen deze keer! Aan Stijn, Rob en Pseu-Do, bedankt voor de mooie artikelen en limerick. *Mocht je ook een mooi inzicht verkregen hebben of wilt vertellen over een boek, of iets anders, aarzel niet om even te mailen naar clubkrant@shukenmashi.nl*
De redacteur

Agenda

6-8 mei: stage o.l.v. H. Shirai en S. Campari in Weert
29 mei: stage Jaap Smaal in Meerssen

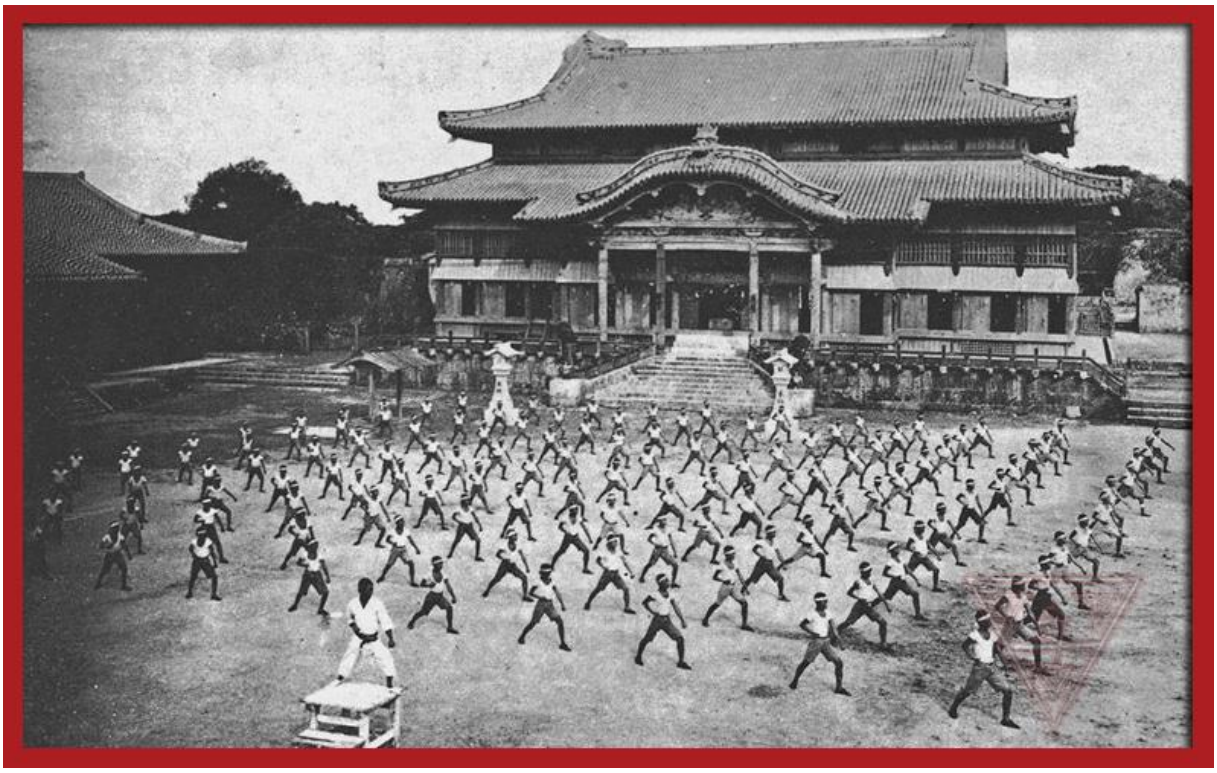

Training met Shinpan Gusukuma sensei bij het Shuri kasteel, circa 1938, Okinawa. De kata die hier uitgevoerd wordt is Pinan Nidan, welke Funakoshi later hernoemde naar Heian Shodan.

‘Aan iedereen wiens voortgang belemmerd blijft door ego-gedreven afleidingen, laat nederigheid – de spirituele hoeksteen waarop Karate rust – dienen om je te herinneren om deugd te plaatsen vóór ondeugd, waarden vóór trots en principes vóór persoonlijkheden.’

Sokon ‘Bushi’ Matsumura

De 42e stage van Jaap Smaal bij Dokan

Het beeld kan omschreven worden als ietwat idyllisch, het beeld van een wat oudere en geleerde sensei die aan een hele zaal vol energieke enthousiastelingen zijn leer overdraagt, dat is hoe een stage van sensei Jaap (8e dan) eruitziet. Zondag 13 maart was een prachtige zonnige dag met geen enkel wolkje aan de lucht. De zonnestralen vielen op het oude, doorleefde hout van de dojo. Er hing een uitgelaten sfeer, zoals altijd als Jaap les geeft. Drie uur trainen, twee kilo paaseitjes, en een hogere concentratie zwarte-banden dan bij een gordijnenspecialist. Het beloofde weer een feest te worden.

En dat werd het. Er waren twee trainingen, de eerste begon met een warming up, met onder andere een stoottechniek waarbij een hooggehouden open hand uit de lucht 'valt' in een *tsuki*. Dit zal later in een kata terugkomen, de kata die alom gezien wordt als de meest veeleisende voor de karateka, wat betreft atletisch vermogen. De hoogste van de 26. De fantastische kata Unsu werd aan de hand van bunkai voor een deel behandeld. Wat een prachtige technieken zitten in deze kata. Bijvoorbeeld, wat me is bijgebleven, een *mae geri* naar de aanvaller voor je, na de trap de voet niet neerzetten, maar 180 graden draaien en een *chudan tsuki* aanval van degene achter je blokkeren, waarna deze aanvaller wordt getrakteerd op een *gyaku tsuki*, op de landing. De

training bevatte natuurlijk de befaamde ‘drills’, waarbij veel technieken herhaald worden, elke keer met maximale inzet.

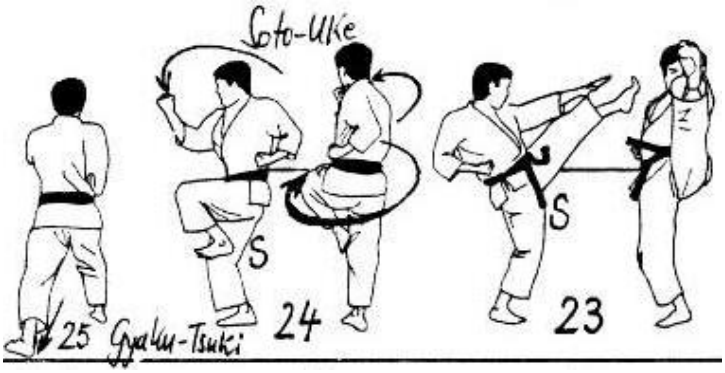

Van rechts naar links lezen!

Na de pauze, waarin veel paaseitjes werden verorbert, stortten we ons op de *Yuki Nidan* kata, die Jaap zelf heeft samengesteld. We hebben de gehele kata gelopen, met veel bunkai-uitleg. Aan het einde van de training werd nog een paar keer Heian Shodan gelopen, waarbij iedereen zijn laatste energie er nog even in gooide. Wat een fighting spirit nog, na drie uur trainen!

Drills, drills, nog meer drills

Na afloop had sensei Smaal ons nog even toegesproken over de huidige toestand in de karatewereld. Het is namelijk zo, dat karate mogelijk een

olympische sport wordt. Geweldig nieuws, want zo wordt de mooie kunst van het karate meer bekend, en dit is een erkenning voor het karate als topsport. Jaap meldde dat sommigen denken dat karate, wanneer dit als een olympische sport erkend wordt, karate zijn *budo*-waarde verliest. Hij meende dat dit niet het geval is, *budo*-karate is misschien ietsje anders dan het 'sportkarate', maar het is allemaal karate. Jaap gelooft dat er één karate-do zal ontstaan in de toekomst, net zoals bij judo het geval is. Hij besloot met de woorden dat tradities mooi zijn, maar het belangrijk is om vooruit te blijven kijken. Karate is dynamisch, letterlijk en figuurlijk. Karate verandert, het evolueert. Al met al was het weer een topstage, op een prachtige zonnige zondag.

Foto's door André Brockbernd

Nekoashi-dachi in Unsu

Gezellige drukte bij Dokan!

Sensei op een kinderfeestje!

Op 1 maart was Stan 7 jaar oud geworden en deze jonge judoka was blijkbaar al een tijdje erg nieuwsgierig naar Karate. Na ongetwijfeld aanhoudend aandringen hadden zijn ouders dan ook besloten om een karateschool in Utrecht te benaderen met de vraag of er een karate-les voor Stan en zijn vriendjes verzorgd kon worden. *Hai*, dat kon! Aldus, met stootkussens, zwembad-noedels en wat goede raad bewapend ging ik (Stijn) op weg naar de gymzaal waar deze tumultueuze verjaardagviering zou plaatsvinden.

Toen ik met een berg spullen in de hand mijn weg baande naar de enige gymzaal in de omgeving, vereiste het geen speurdersinstinct om de precieze locatie te achterhalen: het bleek een simpele kwestie van het geluid van een troep speelse schreeuwende slingeraapjes te volgen en even vreesde ik dat Stan niet slechts met wat vriendjes en vriendinnetjes zijn verjaardag vierde maar met de gehele basisschool. Gelukkig werd ik 'slechts' opgewacht door twaalf kwieke kleuters maar al snel bleek dat meer dan genoeg om me bezig te houden.

Het kostte even een minuutje om iedereen op een lijn te krijgen, maar na het groeten gingen we snel van slag. Een hele serie spelletjes heeft de revue gepasseerd. Ik moet daarbij bekennen dat ik wat 3 dingen betreft zelfs jaloers was op de kleine karateka's:

1. De energie die ze hadden
2. Hun lenigheid
3. De onbevooroordeelde blik die ze hebben (alle fouten die ze nog niet geautomatiseerd hebben)

En die hebben ze goed weten toe te passen: balanceren op banken, sprinten over strepen en het slaan van stootkussens. Nu moet ik eerlijkheidshalve ook schrijven dat ze vanaf begin af aan moeilijk bij de les te houden waren voor me. In een gymzaal met veel afleiding renden er geregeld een aantal weg om wat anders te gaan doen, had iedere spruit opmerkingen (enkele mooie opmerkingen zijn terug te vinden in tekstvakken op de pagina) en waren spullen die ik een halve seconde uit het oog verloor (of nog in mijn hand had) niet veilig voor grijpgrage kinderhandjes. Wat er wel van af kwam was een groot enthousiasme en veel plezier in de spelletjes. Vooral wie het hardst een *kiai* kon maken hebben ze, tot spijt van mijn trommelvliezen, uitvoerig geoefend en het ontwijken van de zwembad-noedel was een groot succes. Ook het blokkeren van de noedel en dan het stootkussen slaan ging goed en het

trappen tegen een mat (waar sommigen echt goed hun gewicht achter wisten te zetten, indrukwekkend!) beviel ze zeer. Het hoogtepunt was denk ik wel het doorslaan van de kranten. Hoe meer zooi iets maakt, hoe leuker kinderen het lijken te vinden.

Het feestje hebben we afgesloten met het uitdelen van diploma's en nog een keer groeten. Bij het in ontvangst nemen van de officieel ogende papiertjes waren ze dan eindelijk even stil en het was duidelijk te zien dat ze terecht trots waren op hun prestaties van de dag. Toen we op de klok keken bleek de les van een uur al bijna anderhalf uur bezig te zijn en hoewel Stan en zijn vriendjes en vriendinnetjes zonder respijt gewoon weer wild gillend rondrenden en stoeiden was ik blij dat ik even op adem kon komen. Al met al was het erg leuk om te doen en ik hoop dat ik wat van het enthousiasme voor de sport heb weten over te brengen.

Door Stijn

‘dit is ZO makkelijk’ - jongetje van 6 die op 1 been moest staan, 3 seconden voor hij van de bank viel

‘meester, meester, kijk hoe hoog ik kan trappen’ - meisje die een radslag maakte

‘Ik kan wel door die hele krant slaan’

‘Nou, ik kan wel door 2 kranten slaan’

Geschiedenis van het Shotokan-karatedo

Deel één

'Er was eens..' Nee, dat is niet de juiste manier om te beginnen. Maar waar moeten we eigenlijk beginnen? Volgens het boek *Shotokan's secret: the hidden truth behind karate's Fighting Origins* van Bruce D. Clayton begint het karate op het eiland Okinawa. Dit boek zal de leidraad zijn van een reeks karate-geschiedenis artikelen in de clubkrant. Het boek geeft volgens sensei Frans de meest aannemelijke uitleg van de oorsprong van het karate. Echter, hierbij moet vermeldt worden, dat de geschiedenis van het karate gekenmerkt wordt door onvolledigheden en door gebeurtenissen die niet of nauwelijks nagetrokken kunnen worden. De legende wordt doorgegeven, maar de precieze feiten niet. Dit komt veel voor in de Japanse geschiedkunde. Foto's zullen veelal geleend worden uit het boek van Clayton, maar ook uit *Shotokan karate: a precise history* door Harry Cook.

Welnu, laten we beginnen bij het begin. **Okinawa** is een klein eiland behorend tot de Ryukyu eilanden, ongeveer 600 km ten zuidwesten van Japan. Het eiland heeft een subtropisch klimaat, met een heftig regenseizoen. Voor de ontwikkeling van karate is de vroegere stad Shuri van belang geweest, dit was de toenmalige koninklijke hoofdstad van de Ryukyu eilanden. (Vandaag de dag is Shuri een wijk van Naha.) De bevolking van Okinawa heeft meer dan duizend jaar lang veel handel gedreven met China. Hierbij is tevens de Chinese vechtkunst geïmporteerd, zonder veel aanpassingen werd *chuan fa* (kung fu) op Okinawa beoefend.

Strand bij Naha, Okinawa. Zonnebrand mee?

Rond 1850 werd deze vechtkunst door veel Okinawanen aan banden gelegd, en werd ***Shuri-te*** populair, een zeer meedogenloze vechtkunst. In deze vechtkunst lag de nadruk erop om een tegenstander in zo snel mogelijk compleet te vernietigen. *Shuri-te* wordt gezien als de eerste vorm van de harde stijl van karate. De *Shuri-te* meesters waren voornamelijk hardwerkende overheidsmedewerkers, waarbij de meeste overheidsgebouwen bij het kasteel

van Shuri (zie voorwoord) stonden. (Het kasteel van Shuri was bijna totaal verwoest in 1945, maar is in 1992 gereconstrueerd.)

Sokon 'Bushi' Matsumura (~1800-1890)

Rond 1850 werd *Shuri-te* door deze overheidsmedewerkers ontwikkeld. Dit was een ontzettend zware en onveilige tijd voor de Okinawanen, in het boek noemt Clayton dit de 'Shuri Crucible', wat je kunt vertalen als de 'Shuri smeltkroes', of '- beproeving'. Deze smeltkroes kwam voor een groot deel door de ligging van het eiland, tussen de grootmachten Japan en China, die nog al eens 'botsten'. **Sokon 'Bushi' Matsumura** stond centraal in de ontwikkeling van het *Shuri-te* 'karate'. Matsumura was de officier die verantwoordelijk was voor de veiligheid van de koninklijke familie van Okinawa en de ministers. Hij moest vele verschillende gewapende vijanden met blote vuist te lijf gaan. Omdat wapens verboden waren op Okinawa moest, volgens de legende, het eigen lichaam omgevormd worden tot dodelijk wapen! Hieruit is karate geboren.

Help!

Maar die 'smeltkroes' van Shuri, hoe zit dat dan precies? Het eiland Okinawa kende in de 19e eeuw een bevolking van veelal boeren en vissers, maar had geen eigen leger. Okinawa had een aantrekkelijke haven, bij Naha. Dit maakte het eiland ontzettend gewild, het is door de geschiedenis heen het toneel geweest van een strijd tussen de twee grootmachten van het Oosten. Daarbij

hebben de Okinawanen veel geleden, en werden óf bezet door de één óf door de ander.

Logisch, om dan de wapens op te bergen? Okinawa's ongebruikelijke beleid waarin wapens verboden waren, is te danken aan Sho Shin, koning van Okinawa tijdens de Tweede Sho-dynastie, hij heerste van 1478 tot 1526. Sho Shin, een goedaardige dictator in zekere zin, zorgde ervoor dat Okinawa (toen half onafhankelijk van China) veranderde van een verzameling kibbelende krijgsheren in een eiland met een sterk centraal overheidsorgaan. Hij bouwde het Shuri-kasteel op een heuvel, en verhuisde de agressieve krijgsheren in huisjes rondom het kasteel, zodat hij ze nauwlettend in de gaten kon houden. Hij stopte al hun wapens weg in een warenhuis. Tijdens zijn heerschappij zorgde zijn projecten voor economische groei en een eeuw lang was er welvaart op Okinawa.

Omdat er weinig opstand was, werden de Okinawaanse samurai-families, de *keimochi*, om beurten ingezet als beveiligers van de koning, en tevens als overheidsleden. Hij creëerde veel werk, en introduceerde een klassensysteem op Okinawa. Deze nobele strijders kregen de titel *Peichin*, wat vertaald kan worden als ridder. Omdat deze *Peichin* geen wapens mochten dragen, droegen ze een soort hoeden, *hachimaki*, om hun rang en status te tonen (zie hieronder). Behalve het hoedje mochten *Peichin* speciale 'mantels' (soort *gi*), sokken en sandalen dragen! Het was verboden voor normale burgers, om er zo opzichtig bij te lopen (behalve tijdens het carnaval, grapje).

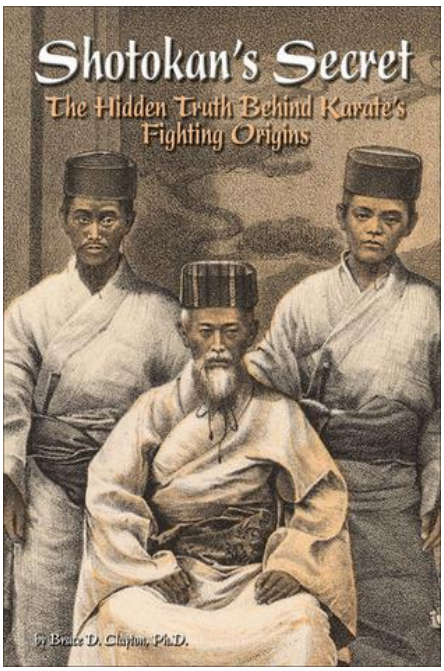

Kaft van het boek wat gebruikt is voor deze geschiedenisles. De *Peichin* en de regent, met *hachimaki.* Links staat Sokon Matsumura (tevens vergroot). In het midden Sho Taimu, regent van Okinawa, 1853

Het wegnemen van de wapens door Sho Shin, was in eerste instantie een slimme zet. Echter, zou blijken, was het wat kortzichtig, Okinawa was wel heel kwetsbaar geworden!

Shogun Tokugawa, hier is hij vermoedelijk aan het picknicken

In de 17e eeuw nam **Iesayu Tokugawa**, een krijgsheer, de macht over in Japan, en veroverde snel daarna ook Okinawa. Daarbij werd de Japanse dynastie opnieuw een dictatuur. Okinawa werd een kolonie van Japan, maar de *shogun* wilde dit verhullen, vanwege het feit dat ze geen oorlog wilden met de vorige bezetter, China. Dus bleef Okinawa 250 jaar lang zowel een provincie van China, terwijl het eigenlijk de Japanners waren die er de macht hadden. De Okinawanen moesten dan ook belasting betalen aan beide grootmachten! De Shuri *Sho* koningen van Okinawa hadden eigenlijk nauwelijks macht, maar mochten wel op 'de troon' blijven. Ze mochten ook geen eigen legers hebben. Wanneer de koning een fout maakte, zou deze ontslagen worden (!). En helaas, niemand had wapens behalve de bezetters. *Shogun* Tokugawa was niet zo vredelievend als Sho Shin. Hij werd bekend als een verschrikkelijke tiran, die er niet vies van was om mensen tot slaaf te maken.

Tokugawa zorgde ervoor dat vrijheid, innovaties en nieuwe ideeën verboden werden binnen de Japanse dynastie. Iedereen werd nauwlettend bespioneerd. Van vrijheid was geen sprake, overal waren regels voor opgesteld! Hoe je handel moest drijven, welke kleren je mocht dragen, in wat voor huis je mocht leven, wat voor cadeautjes je je kinderen mocht geven, et cetera. Als je deze

bizarre regels overtrad, volgde marteling of erger. Er heerste een ontzettende angst om 'anders' te zijn, wat er zelfs tot leidde dat linkshandigen deden alsof ze rechtshandig waren. Het contact met het Westen werd verboden, en het rijk van Japan was uiterst geïsoleerd van andere landen. Tot 1853, wanneer de Amerikaanse marine de isolatie verbroken.

Om de gedragsregels te kunnen onthouden en te kunnen hanteren werden ***kata*** (lettelijk 'vorm') ontwikkeld, voor alledaagse activiteiten. Koken, buigen, aankleden, thee drinken, smeden, wassen, er waren bepaalde *kata* voor al deze handelingen. Wanneer men zich zo zou gedragen, zou men waarschijnlijk niet opvallen en niet gemarteld worden. Deze *kata* werden verheven tot ware kunsten, gedurende tweeëneenhalf eeuw, zoals de theeceremonie en het smeden van een *katana*.

Even snel een lekker kopje thee erbij, dat is er in Japan niet bij. Het is daar een hele ceremonie!

Tokugawa liet tijdens zijn periode van heerschappij, *samurai* van de *Satsuma* provincie op Okinawa de baas spelen. (De Satsuma samurai zullen later de Satsuma Opstand voeren, tegen het Keizerrijk van Japan, tijdens de Meiji-restauratie, de film The Last Samurai is hierop gebaseerd.) Ze zagen de inwoners van Okinawa als barbaren (*gaijin)*. De bevolking van Okinawa was ontzettend arm, en zij werden vaak tot slaaf gemaakt. De *Satsuma samurai* hielden het verbod op wapenbezit in stand. De *keimochi* waren de vroegere machthebbende nobelmannen, en werkten veelal bij de overheid. Bij de *keimochi* ontstond *kobudo* (inheemse vechtkunst) en *Shuri-te* (karate). Shuri karatemeesters waren veelal *keimochi*, waaronder bijvoorbeeld veel later ook, **Gichin Funakoshi.** Hij is de oprichter van het karate dat wij beoefenen.

Gichin Funakoshi (1868 - 1957). Oprichter van het Shotokan Karate

We hebben de vele **gedragsregels** in de dojo te danken aan Tokugawa: we dragen dezelfde kleding, de band is op een bepaalde manier gestrikt, op een bepaalde hoogte, maar ook buigen we in een ceremonievorm naar de *sensei*. In sommige dojo's is het ook niet gepast om vragen te stellen aan de *sensei*! Tokugawa is nooit opgehouden met heersen, lijkt het wel!

Leuk weetje. De bevolking van Okinawa behoort tot één van de langstlevende van de wereld, naast die van Sardinië! Okinawanen blijven tot late leeftijd zeer actief, wat wellicht tot gevolg heeft dat ze zo oud worden.

In de volgende clubkrant gaan we verder in de tijd, van Shuri-te naar shotokan!

VOLGENDE WEEK MAANDAG HIEROVER EEN TOETS!

Want iedere karateka zal in ieder geval moeten weten, hoe zijn edele karatedelen eigenlijk heten

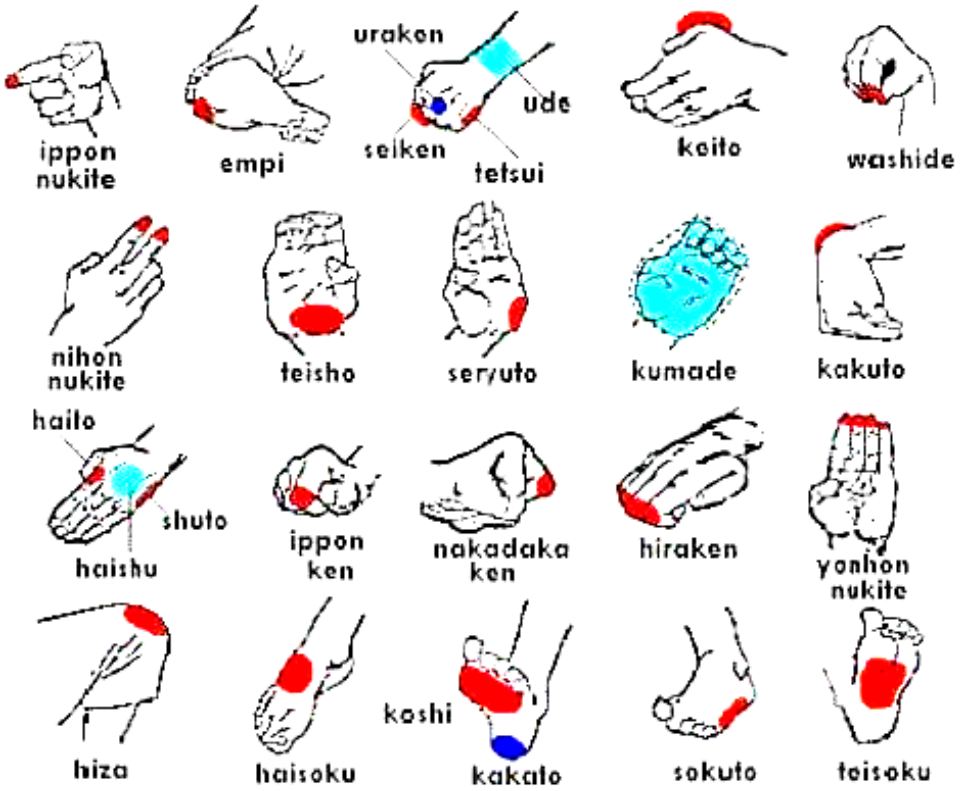

Voor alle duidelijkheid, v.l.n.r.: Ippon nukite, empi, uraken, ude, seiken, tetsui, keito, washide, nihon nukite, teisho, seryuto, kumade, kakuto,
haito, shuto, haishu, ippon ken, nakadaka ken, hiraken, yonhon nukite,
hiza, haisoku, koshi, kakato, sokuto, toisoku

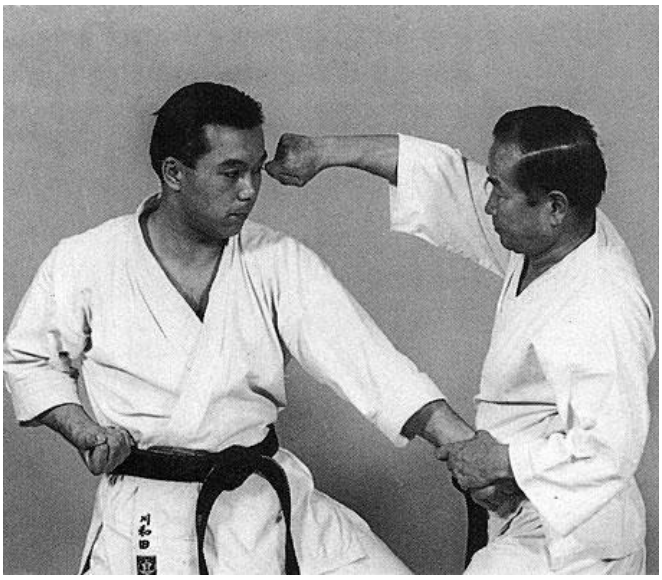

Ippon Ken door Masatoshi Nakayama (1913 – 1987, 10e dan)

Ken jij de Dojo kun?

Huh, welke Koen? "Dojo kun" is Japans voor "Dojo regels". De Dojo kun zijn even oud als het Shotokan-karate zelf, en zijn vroeger door Gichin Funakoshi opgesteld. De regels zijn uiteraard Japans:

一、 人格 完成に 努める こと

(hitotsu, jinkaku kansei ni tsutomeru koto)
Ten eerste, streef naar een compleet en perfect karakter

一、 誠の道を守ること

(hitotsu, makoto no michi wo mamoru koto)
Ten eerste, wees eerlijk en bescherm de weg der waarheid

一、 努力の精神を養うこと

(hitotsu, doryoku no seishin wo yashinau koto)
Ten eerste, ontwikkel mentale kracht/doorzettingsvermogen

一、 礼儀を重んずること

(hitotsu, reigi wo omonzuru koto)
Ten eerste, ga met respect met elkaar om

一、 血気の勇を戒むること

(hitotsu, kekki no yū wo imashimuru koto)
Ten eerste, toon zelfcontrole, toon geen gewelddadigheid

Elke regel begint met "一、 (*hitotsu*, ten eerste)", om aan te geven dat elke regel even belangrijk is.

De Dojo kun is voornamelijk te vinden in het shotokan Karate, maar bestaat ook in andere traditionele vechtkunsten, waarbij de regels soms samengevoegd, opgesplitst, of anders geformuleerd zijn. In sommige dojos hangen deze regels aan de voorzijde "正面 (*shomen*)" van de zaal. Soms worden de regels ook aan het einde van de les tijdens het afscheid nemen gereciteerd. Hierbij is het gebruikelijk dat één voor één de regels eerst door een aangewezen karateka voorgedragen worden, waarna de hele groep de regel in koor herhaalt. Soms wordt er daarna nog een vertaling bij gegeven.
Door Rob

Introductie van een nieuw lid, Welkom, Ophelia!

Met een mooi wit pak en witte band komt Ophelia met Klaas mee, naar de dojo van Shu Ken Ma Shi. Ophelia is alweer een bekend gezicht bij de karateclub, maar had nog een warm welkom tegoed, in de vorm van een mooi stukje in deze clubkrant wat helemaal aan haar gewijd is.

Ophelia (13) zit in de eerste klas van het middelbare school. Met Klaas is ze een keer meegekomen naar Shu Ken Ma Shi, en sindsdien komt ze graag trainen. Ophelia is geboren in Frankrijk, waarna ze gelijk verhuisd is naar Londen. Daar heeft ze zeven jaar gewoond. Toen ontmoette haar moeder Klaas, en is ze met haar moeder en Klaas naar Nederland verhuisd.

Ophelia is begonnen met karate omdat ze het ontzettend stoer vond dat Klaas deze vechtkunst beoefende, en dat hij al een blauwe band behaald had! Zodoende heeft Klaas haar een keertje meegenomen naar de club, en zo is het begonnen. Ze vindt het een fijne club en voelt een verbondenheid met iedereen, het is er gezellig en er hangt een fijne sfeer.

Karate vindt ze fantastisch, het is namelijk heerlijk om even de rest te vergeten, je kunt niet bezig zijn met andere dingen als je traint. Zo kan ze even alles vergeten van de dag, en totaal op iets anders focussen. Over haar doelen in het karate heeft ze niet echt nagedacht. Een specifiek doel heeft ze niet echt voor ogen. Ze vindt het leuk om 'gewoon lekker te trainen!'

Behalve karate trainen houdt Ophelia ervan om creatief bezig te zijn. Ze speelt harp, en op dit prachtige instrument speelt ze vooral Keltische muziek. Naast de muziek tekent ze ook graag, vooral manga tekenen vindt ze erg leuk. 'Echt', realistisch tekenen, daar houdt ze niet zo van, maar fantasierijke manga, dat is helemaal haar ding. Op de volgende pagina vindt je een mooie tekening van haar hand! Ze kijkt ook graag naar anime-films, vooral die van Studio Ghibli, zoals 'Spirited away' en 'Prinses Mononoke' (de witte-bander in de tekening).

Ophelia weet nog niet zeker wat ze wilt worden, maar wilt later wel graag met kunst bezig zijn in haar beroep. Het lijkt haar erg leuk om films te maken. Films kijken doet ze dan ook graag, ze is een echte filmliefhebber. Behalve anime kijkt ze graag actiefilms, zo is ze fan van The Bourne Identity en Inception. Met haar moeder samen kijkt ze ook veel Franse komedies; 'die zijn echt geweldig'.

Welkom Ophelia, we hopen dat je een geweldige tijd hebt bij SKMS, en dat je ver mag komen in je karate-carrière, en daarnaast ook met je school en alles wat je doet. Als je lekker doortraint, zal je snel je witte band mogen afdoen voor een mooie kleur. Zo haal je Klaas misschien nog wel in, en mag je zelf zo'n stoere blauwe band om, of bruin, of zwart!

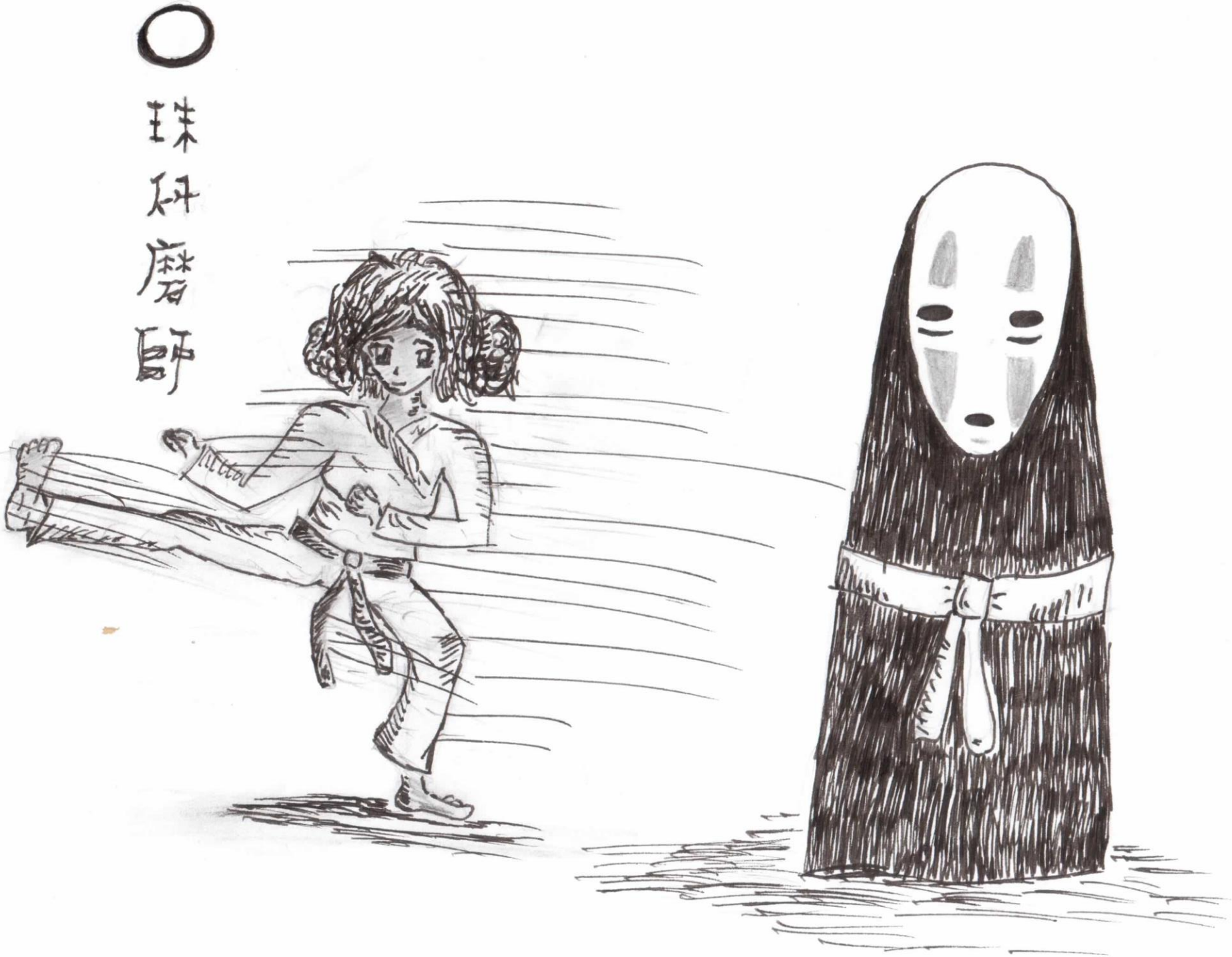
珠研磨師

Beste Nikki,

heel wat uurtjes hebben we samen getraind, en we hebben elkaar zien groeien in het karate. We hebben samen getraind bij stages, en een paar leuke uitstapjes meegemaakt met SKMS, en het was altijd gezellig! Het is voor mij dan ook jammer dat ik een goede trainingspartner moet missen, en de vlag-naar-beneden-haal-expert pur sang. Vooral bij het toewerken naar de examens, hoe toegewijd je er elke training stond, dat was bijzonder. Zo waren we er bijna elke zaterdagochtend en breng je elkaar naar een hoger niveau! De clubkrant zal een goede interviewster missen helaas. Heel erg bedankt voor al je inzet daarin, ik vond het altijd fijn samenwerken aan ons mooie blad.

Maar je komt vast eens terug. Tot die tijd zal het vlag naar beneden halen wel wat langer duren, vrees ik :). Ik wens je heel veel succes en plezier in Wuppertal. De naam is in ieder geval heel vrolijk, waar je naar toe gaat. Ik hoop dat je er ook een mooie dojo vindt, en dat je natuurlijk karate blijft trainen, want je bent al zo ver gekomen! Zal zonde zijn als je je mooie karate niet meer laat zien aan de wereld. Het ga je goed,

Tot weerziens,

Michel

Op een optimist

Te Utrecht was eens een schrijver met een frustratie,
door een dip in zijn inspiratie.
Maar zelfs als de ideeën weg blijven,
weet hij daarover dan weer te schrijven,
en is zelfs een writer's block een traktatie.
Pseu-do

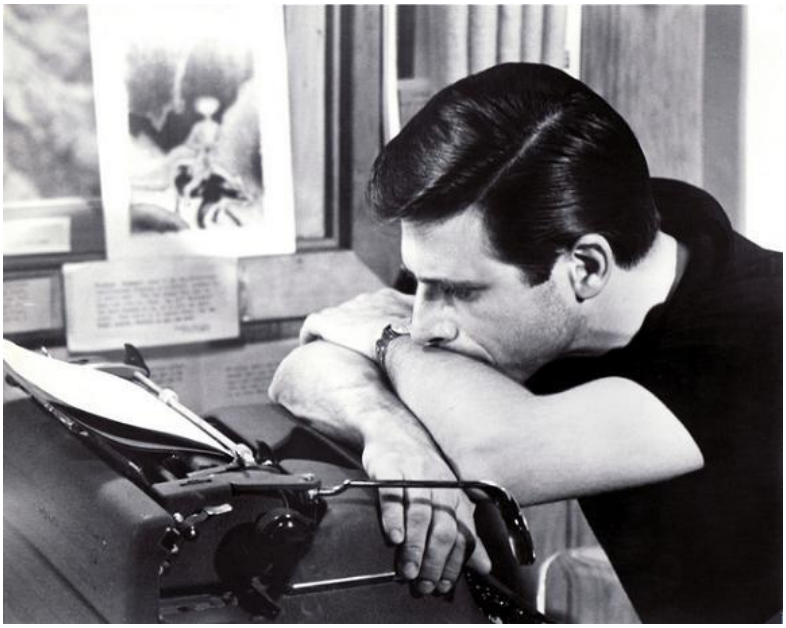

Verjaardagen

April

6 Henrike van Kruistum
13 Reinoud Weller
17 Reggie Coppiens
20 Anja Roelofsen

Mei

3 Sam Wartan
16 Kennan van Gelder
17 Jan-Willem Bos
20 Robin Bongers

Juni

18 Niek Kemp

Tips of ideeën? Clubkrant@shukenmashi.nl